

INTERVJU

S poznatim glumcem u bosanskom Hollywoodu

Enis Bešliagić

Predstavljam vam prelijepi Tešanj, čudo od grada

Samo za *Graciju*, Enis Bešliagić *glumio* je turističkog vodiča po Tešnju. Kroz priču o djetinjstvu, odrastanju, prvim poljupcima, pijanstvima i filmovima, oživio je uspomene na rodni grad koji ga je oblikovao u čovjeka kakav je danas: "Čitav Tešanj ti je rodbina i svi te odgajaju"

Napisala **Mersiha Drinjaković**
Snimci **Irfan Redžović i privatni album**

V eć godinama na privremenom radu u Hrvatskoj, poznati glumac Enis Bešliagić (36) vrijeme provodi na relaciji Zagreb-Tešanj-Sarajevo. Ove jeseni ima pune ruke posla jer je upravo krenula i emisija uživo Supertalenta Nove TV, a uskoro će se naći i u jednom velikom beogradskom TV projektu. Naime, od aprila 2012. kreće snimanje serije po uzoru na kultne *Kamiondžije* iz sedamdesetih s legendarnim Pavlom Vuisićem i Miodragom Petrovićem Čkaljom. Scenarista *Kamiondžija* Gordan Mihić, danas 73-godišnjak, opet se uhvatio ukoštac s pisanjem novih avantura Paje i Jareta. Ekipu će činiti srbijanski glumci, a jedini glumac "sa strane" bit će upravo Enis Bešliagić, koji će igrati Jareta, kojeg je utjelovio nezaboravni Čkalja. Nije to sve što ga u ovom trenutku zaokuplja: nakon jednogodišnje pauze, Enis i pisac Emir Imamović Pirke vraćaju se svom scenarističkom projektu, priči o Bosancu koji radi u Njemačkoj kao grobar, nastalu prema Enisovim iskustvima iz jedne ratne godine koju je proveo u Münchenu. Otkriva nam kako će muzičari Nikša Bratoš i Zlatan Stipišić Gibonni raditi muziku za film. "Gibonni je pročitao scenarij i poslao mi poruku: *Prijatelju, ovo je genialno, želim raditi muziku za ovaj film. Mene i Nikšu imaš.*" Zasad je ostalo neriješeno pitanje reditelja, a Enis, svjestan da bi scenarij, glavna uloga i režija za njega bili prevelik zalogaj, volio bi da to bude neko ko ne dolazi s naših prostora. "Želim da reditelj bude neko s odmakom, i neko ko neće mijenjati scenarij prema svojim zamislama..." No, priča o novim projektima nije bila tema našeg razgovora: Enisa smo posjetili u rodnom Tešnju, sa željom da kroz njegovu vizuru upoznamo grad u kojem je odrastao i koji ga je odredio.

Koja Vam je prva asocijacija na Tešanj?

– Sjeta i ljubav. Za Tešanj me vežu porodica i prijatelji. Kad sam tamo, uvijek sam nekako sjetan: zbog roditelja koji me dočekaju kad im svratim na putu od Zagreba prema Sarajevu ili obratno. Uvijek me čeka ručak, mama koja leti oko mene, pakuje hra-

Kuća u kojoj je odrastao s majkom Eminom, ocem Rusmirom i bratom Samirom

nu da ponesem...Sad kad sam otac gledam to i kroz svoju djecu, koliko će meni značiti kad mi tako budu svračali da me obiđu. A opet je i nekako tužno, jer stalno si u nekom radu, borbi, a tako je malo vremena koje provedeš s ljudima koji ti najviše znače. Uvijek smo sputani vremenom.

Iz kakve porodice dolazite?

– Mama Emina je domaćica, ali i neko ko je jako kreativan, uvijek je puno šila i heklala, odgajala je mene i pet i po godina starijeg brata Samira. Otac Rusmir, zvali su ga Rujo, dugo je radio u komercijali, ali i bio član tešanjskog amaterskog pozorišta, a danas je u penziji. Nema ko kod mame nije završio na ručku: od Halida do Severine, a Emina napravi svega.

Šta ljudi koji nisu iz Tešnja trebaju znati o njemu?

– Da Tešanj ima najstarije pozorište u BiH, a država ne brine o takvim stvarima; da je imao prvu banku u BiH; da se ovdje odigrao prvi teniski meč u BiH; da ima građevine koje su počeli graditi Rimljani, a završili Turci; da je ovo mali bosanski Hollywood u kojem su se snimile mnoge serije, kao što su *Porođžije* i *Tale*, pa sve do filma *Gori vatra*. Tešanj je grad koji ima najviše stanovnika s visokom stručnom spremom. Ovdje su nastale svjećice *Bosna Super*: sjećate se one popularne reklame koja je završavala riječima: *I to iz Tešnja!* Imamo tekstilnu industriju. Ovdje uvijek možete naći posla, cijene su niže nego u većim gradovima, bolje se živi jer imaš i mogućnost da negdje nešto zasadiš. Imamo najbolju vodu na svijetu, *Oazu*, pa tešanjski kiseljak... Eto, toliko voda na svijetu, i baš ova naša najbolja, ali to se nekako rijetko ističe. U Virginiji su neki stranci kušali tu vodu i rekli – e ova je stvarno najbolja!

Kakva su Vam prva sjećanja na rodni grad?

– Igra, konstantna igra, kao i većine djece koja su

Enisove uspomene iz ranog djetinjstva

"Bio sam dobar u školi, ali mogao sam biti i bolji da sam pazio, a da se nisam trudio animirati sve oko sebe, i učenike i nastavnicu"

Centar za kulturu u Tešnju izgrađen je zahvaljujući građanima Tešnja

U rodnom gradu Enis ima puno obožavatelja

Prvi put se poljubio sa šesnaest godina, upravo pored ovih vrata

"Umjesto lopte, šutali smo konzerve, one malo pliće"

odrastala u tom periodu blagostanja, u kojem si se liječio i popravljao zube na knjižicu, a nisi plaćao. Mogao si pustiti dijete napolje da se igra po čitav dan i da ga zovneš samo na ručak ili užinu; danas moraš stražariti pored djeteta dok se igra. Tu bezbrižnost naša djeca neće osjetiti.

Kakvih igara ste se igrali?

– Škole i kocke. Kredom bismo nacrtali kocku, podijelili je u četiri polja i onda dobacivali loptu jedan drugom, ali samo *na prvu*, ko dvaput udari loptu ili fula kocku – ispada. Igrali smo se kauboja i indijanaca po šumama. Krali od roditelja meso iz frižidera, pa ložili i pekli, onda bi neko rekao kako je u filmovima gledao da se meso jede sirovo, pa bismo i to radili (*smijeh*). I sjećam se da nije bilo nikakvih podjela: svi smo bili isto obučeni, znali za majicu, džemper i hlače, a ne i za to koje je šta marke, koliko je plaćeno...

Kakvi ste bili kao dijete?

– Uvijek sam imao problem koncentracije, teško me bilo zadržati uz knjigu. Bio sam dobar u školi, ali mogao sam biti i bolji da sam pazio, a da se nisam trudio animirati sve oko sebe, i učenike i nastavnicu. Bio sam klasični zabavljač. Na odmoru sam imao neke svoje *stand upe*, imitacije. Znao bih stati u glavni hol pa imitirati sve profesore, a poredaju se djeca iz svih razreda... U srednjoj Mašinsko-tehničkoj školi znao sam pomagati, na svoj način,

onima koji bi imali kontrolni: otišao bih do tog razreda i objasnio kako me poslao direktor da pročitam neki proglas iz opštine. A niko ne može reći "ne". Uzeo bih neku glupost i čitao je po dvadeset minuta, a oni prepisivali (*smijeh*).

Kako se srednjoškolac iz Mašinsko-tehničke našao na Akademiji scenskih umjetnosti?

– Gledao sam s mamom televiziju i vidio konkurs za opis studenata na Akademiju. Dotad sam pratio teatar kroz očev angažman u amaterskom pozorištu; to je kod njih bila ljubav prema druženju. I tako sam upisao Akademiju u Sarajevu 1995., bili smo prva Dejtonska generacija studenata.

Nije valjda da se to tako slučajno desilo: vidjeli ste konkurs i odlučili?

– Nije, nego je odlučila ljubav koju sam imao prema pozorištu dok sam pratio oca na predstavama. Sjećam se kako bi članovi pozorišta sjedili, pili, mezili, a ide predstava, recimo *Tvrđava*, koja traje dva i po sata, i govore ostali mom ocu: *Hajde Rujo, sad si ti na redu*, a on: *Ma ja sam bio već!* Onda odustanu i kažu: *Vozi dalje, neće Rujo, on je bio!* A njemu se pomiješaju predstave od prethodnog dana pa misli da je i tu večer izlazio na scenu (*smijeh*). Bilo mi je predivno gledati ih kako se super zabavljaju.

I kako je otac reagirao na odluku da postanete glumac?

– Govorio mi je: *Ma dobro to, ali nađi nešto što ćeš*

INTERVJU

stvarno raditi, od čega ćeš živjeti, idi na pravo, ekonomiju, nešto konkretno. Ostao sam pri odluci da upišem Akademiju, a mama je onda sa mnom vježbala. Budila me u dva ujutro da me preslušava, dovela komšinice na kafu, a onda me nagovarala da izvedem neki tekst pred njima. I ja odglumim, a mama kaže: *Dobro je, jel de, Šazo?*, a Šaza kaže: *Ma dobro, bogami, eto ja se i nasmijala.*

Kako su izgledale prve studentske vježbe?

– Četvero nas je upisalo prvu godinu: sa mnom su bili Lejla Nametak, Alena Džebo i rahmetli Sanel Agić iz Zenice. On je na trećoj godini umro od plućne embolije. To nas je skršilo, bio je moj najbolji prijatelj... Sjećam se da je Sanel bio na sceni i izvodio neki tekst, mi ostali sjedimo sa strane i pratimo ga, pa ako zastane, da mu možemo pomoći. Profesor je bio Aleksandar Jevđević, a asistent Senad Bašić. Sanel zapne s tekstom, a Senad se okrene meni i kaže: *Baci mu tekst.* Ja ustanem i odnesem tekst. Kaže Senad: *Šta to uradi?! Kažem mu da će se rasuti papiri ako mu bacim tekst na scenu. Kroz smijeh je uspio da kaže: Ama, bolan, ubaci repliku, da može dalje nastaviti!* Ništa tad nisam znao. Prozvali su me Delfin, jer sam se vazda smijao. Sve mi je bilo smiješno.

Vratimo se opet u Tešanj: jeste li ikad igrali lopte?

– Jesam! I to nismo imali lopte, pa smo šutali neke konzerve, one malo pliće. I svi su trenirali fudbal u TOŠK-u, Tešanjskom omladinskom športskom klubu. Eeee, kad smo imali *športski klub!* U sedam sati se znalo da svi dolaze na igralište, da igramo lopte, družimo se, zabavljamo.

Jeste li bili mangup?

– Ma ne možeš ti puno ni zijana napraviti kad te svi znaju. U Tešnju su svi odgajali svu djecu. Nema ono da bježiš od svog oca da te ne vidi – ama, vidi te komšija pa te naruži kao da ti je otac: *sram te bilo!* Čitav Tešanj ti je rodbina i svi te odgajaju.

Jeste li se ikad napili?

– Jesam, daaavno. Bio sam u društvu, a u kolu su mi nasuli konjak. Ne da sam dušu ispovraćao, nego nisam znao gdje sam, ključem sam patike razvezivao...

Gdje ste se okupljali?

– Gradina je bila mjesto izlaska. To je kao nekakav stari grad, s tvrđavama i kulama. S Gradine puca prekrasan pogled na Tešanj i ona je ponos grada.

"Eto, toliko voda na svijetu, i baš ova naša najbolja"

JESMO LI ZNALI? "Tešanj ima najstarije pozorište u BiH, a država ne brine o takvim stvarima; imao je prvu banku u BiH; ovdje se odigrao prvi teniski meč u BiH; ima građevine koje su počeli graditi Rimljani, a završili Turci..."

Za uspomenu je od prijatelja dobio na poklon sliku

Tu bi bile svirke, gitare...

Jeste li svirali neki instrument?

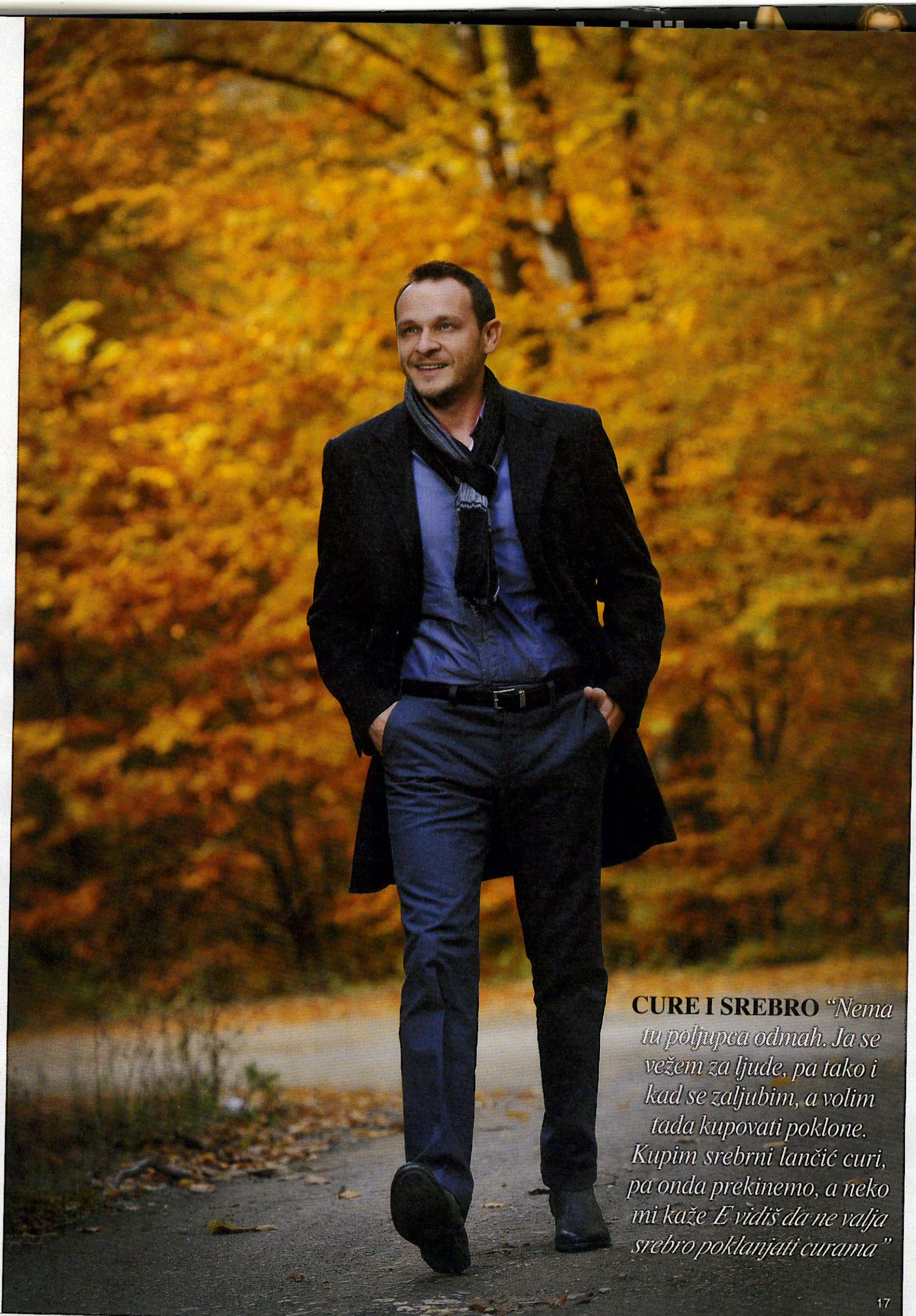
– Jesam, gitaru. Naučio sam šest akorda i svirao samo pjesme koje imaju tih šest akorda: malo Loša, malo Crvena jabuka, Čola, Balašević, pa *Krivo je more*, pa *Djevojko u sutonu tihom...* Sve standardne.

Sjećate li se prvog poljupca?

– Imao sam 16 godina i poljubio sam se pored jednih vrata, ma nemam pojma ni kako se desilo, sav sam se izgubio... To je bilo čudo! Zaljubiš se i, eto, desi se. Ona je bila moja generacija, samo iz druge škole. Dugo sam ostao na tom prvom poljupcu (*smijeh*), život me odveo u Njemačku...

A prvi sastanak?

– Pa to ti je sve u tome, prvo se zabavljaš godinu dana, pa se poljubiš! Nema tu poljupca odmah. Ja se vežem za ljude, pa tako i kad se zaljubim, a volim tada kupovati poklone. Kupim curi srebrni lančić,

CURE I SREBRO *"Nema
tu poljupca odmah. Ja se
vežem za ljude, pa tako i
kad se zaljubim, a volim
tada kupovati poklone.
Kupim srebrni lančić curi,
pa onda prekinemo, a neko
mi kaže E vidiš da ne valja
srebro poklanjati curama"*

INTERVJU

pa onda prekinemo, a neko mi kaže: *E, vidiš da ne valja srebro poklanjati curama.*

Je li bilo nekih smiješnih situacija tokom zabavljanja?

– Jedna moja djevojka je imala psa, vučjaka. I dođem ja kod nje ispred kuće, a ona izvede cuku. Sređio se ja, u ljetnim hlačama, širokim balonerkama, bijela košuljica... Ona uđe kratko u kuću, a ostavi meni cuku, uzmem onu uzicu i stavim u džep. Cuko miran sjedi, al' proleti mačka, on se trzne i podere mi hlače do ispod koljena, sve po šavu. Izlazi cura iz kuće, a ja ko u šalvarama. Poderan, jadan, ne smijem joj ni reći, nego prikupim ono poderano i sve pridržavam jednom rukom, i tako prošetam s njom kroz čaršiju.

Kako ste se upoznali sa suprugm Sabinom?

– Dugo se znamo, odrasli smo u Tešnju, bili ista generacija, samo u različitim razredima. Ona se tad zabavljala sa starijim momcima, a ja sa mladim curama i nisam imao šansu da nešto napravim. Sreli smo se poslije rata u Sarajevu i onda je iz družanja nastala ljubav. A u Tešnju smo svi bili u nju zaljubljeni! I ja i sva moja raja.

Koji ste prvi film tamo gledali?

– Brucea Leeja, logično. I svi smo poslije odgledanog filma izlazili iz kina i tukli se dok nekom ne bi nos slomili. Onda bih došao kući i htio savladati brata tim tehnikama koje sam vidio na platnu. I krenem *hasa! hasa!* i dobijem šamarčinu. I shvatim da to *hasa!* ima samo na filmovima. Sjećam se i filma koji se, mislim, zvao *La Bamba*, o nekom pjevaču koji je pjevao tu pjesmu i kasnije poginuo u nesreći. Isplako sam se ko godina. Ja ti strašno plačem na filmove.

Na kojem ste prvom koncertu bili?

– Željko Bebek! Sjećam se njegove čupave kose, crnih helanki i mršavih, tankih nogu. Imam i ja tanke noge, al' za njega su bile ogromne. To je bio lom! U to vrijeme slušali smo Zabranjeno pušenje, a Atomsko sklonište je bio hit. Zato nam se i navijači TOŠK-a zovu Atomci. A oko deset najveće krene sentiš. I nema to kao danas poslati SMS i smajli; samo oči u oči! Kad ona pristane na ples, to je kraj svijeta, a kad ti spusti glavu na rame, ti si kralj.

Kako sam prihvatio savjet Bate Živojinovića

“Upoznam Batu Živojinovića, i jednom mi pred cijelim glumačkim društvom kaže *slobodno reci šta misliš*, misleći na dešavanja iz rata. Odgovorim da ne znam šta da mislim. Prije toga sam ostatku ekipe pokazivao slike svoje djece, i pita me Bata, a ovo prvi put govorim, nikad nikom nisam pričao: *A što to meni ne pokazuješ slike?* Odgovorim kako se baš i ne poznajemo da bih mu tek tako prišao. Kaže, *moгу li vidjeti slike?* I pokazem mu, a onda uslijedi ovaj zahtjev da kažem šta mislim. I kaže Bata: *Pošto ti nećeš da pričaš, ja ću. U ratu sam, dok se pucalo u Sarajevu, bio na Palama i snimao seriju. Zvoni telefon u štabu i dolazi vojnik i kaže mi: Čika Bato, za vas, neko iz Sarajeva. Uzmem slušalicu i kažem: halo, a s druge strane neko govori: Je l' Valter. Kažem opet: halo, predstavite se, a on*

opet: Je l' Valter, pitam. Kažem: Jeste, Valter je. A on kaže: Pa šta ćeš s njima, šupak jedan?! Ispriča on to sa nekom sjetom i kaže mi da ljude u životu ponesu svakakve emocije i da često pogriješe. Vidi da sam mlad i radim puno i da mi savjet da se nikad ne miješam u politiku: Šta god da kažeš, pogriješit ćeš. I to sam i prihvatio.”

“Gradina je bila mjesto izlaska, tu bismo svirali gitare i pjevali *Kriva je more*”

KAO U FILMU “Igrali smo se kauboja i indijanaca po šumama. Krali od roditelja meso iz frižidera, pa ložili i pekli, onda bi neko rekao kako je u filmovima gledao da se meso jede sirovo, pa bismo i to radili”

Šta ste kao dječak gledali na televiziji?

– *Bolji život*, i *Otpisane*, oni su nam bili hit, pa smo se zbog Prleta i Tihog kasnije igrali partizana i švaba, a niko nije tad htio biti švabo. A danas, i to sam ubacio u svoj scenarij, sve se promijenilo: sad svi želimo biti švabe. JNA, kroz koju smo simbolizirali partizane u igrama, postala je neprijateljska, a Nijemci prijatelji. Nikad ne znaš kako će se stvari okrenuti.

A onda ste svoje televizijske junake počeli upoznavati i u stvarnom životu?

– Snimao sam *Ivkovu slavu* i s Draganom Bjelogrićem, Bobom iz *Boljeg života*, spavao u sobi. U garderobi sam s Draganom Nikolićem i Vojom Brajevićem: Prle i Tihi sa mnom u garderobi, u gaćama! Da mi neko dođe i kaže *De Niro* i *Pacino*, kunem ti se da bih rekao: *Ne, Voja Brajević i Dragan Nikolić!* To da njih dvojica stoje preda mnom u gaćama i kažu *kolega, šta ima u Sarajevu?*, to je bilo ostvarenje sna! ■